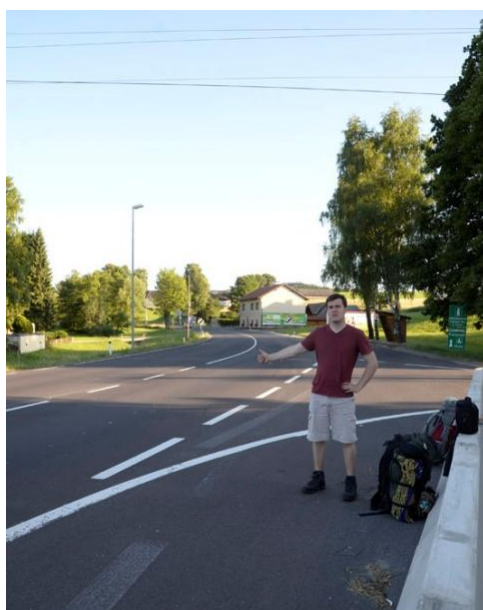

ÚVODEM...

V létě jsme se rozhodli, že se poslední dobou držíme dost při zemi a že je načase zdolat nějaký další vrchol. Jelikož Slovinsko mě uchvátilo hned při první návštěvě s rodiči nějakých 10 let zpátky a jelikož tam Zdenda nikdy nebyl, bylo jednoduché určit náš cíl cesty – Triglav, tedy se svými 2864 m n. m. nejvyšší hora Slovinska a celých Julských Alp. A jak dobře známo, ve více lidech je vždy více srandy, přibrali jsme k sobě ještě dva kamarády Radka a Leonu.

PONDĚLÍ 22.7. – ÚSPĚŠNÍ STOPAŘI

V 11:30 se konečně dostáváme na Opatovský nájezd D1 a hned třetí auto nám staví a veze nás až do ČB, kde si na oslavu našeho úspěšného výjezdu dáváme zmrzku a pivo a vyrážíme směrem výpadovka na Český Krumlov. Po cestě míváme ČB Stromovku a jelikož jsme tak skvělí stopaři, usuzujeme, že si tady můžeme dát další pauzu a poobědvat.

Mezitím Radek s Leonou přejeli ČB odbočku a ocitli se někde u Humpolce, takže stále žijeme v domnění, že máme velkou časovou rezervu. To jsme ovšem netušili, jak dlouho budeme v ČB čekat. Přestože se tam míhá jedno auto za druhým, čekáme asi 45 minut, než nás jedna slečna popoveze aspoň pár kiláků. Po dalších 10 minutách nám staví tentokrát pani, ale opět jedeme jen pár km. Další stop je již úspěšnější – Češka, co se přestěhovala do Rakouska, se spící dítětem na zadní sedačce, nás veze až na dálniční nájezd před Linz. Odtamtud nás bere jakýsi chlápek na benzinku za Linz, kde potkáváme další dva stopaře a nemůžeme si nevšimnout české nálepky na stopce za benzinkou. (Kterou tam nalepil, jak se později dozvídáme, jeden z našich Zbraslavských kamarádů, asi před 14 dny, když okolo projížděl stopem).

A je tu další stop, tentokrát až k nájezdu na Vorchdorf. Poslední dva stopy však bohužel neuměli anglicky, a tak jsme byli nuceni oprášit zoufalé pozůstatky naší němčiny. Opět potkáváme dva stopaře a chytáme toho dne našeho posledního stopa, ze kterého se vyklube Čech. Bohužel nás však veze asi jen 20km a jelikož už padá tma, scházíme dolů do krásného údolí a spíme na louce blízko sjezdu na Regau. Poslední zprávy od Radka mám, že kolem šesté hodiny byli na hranicích. Měsíc je v úplňku, takže ani nepotřebujeme baterky, dáme si večeri v Thajském duchu, já zklamaně zjistím, že mám prořízlou moji novou samonafukovačku, a jdeme spát.

ÚTERÝ 23.7. – RÁJ NA ZEMI

Ráno nás ze stanu vyhnalo parno, takže už v 10 chytáme první auto až na benzinku za Salzburg. Opět dva stopaři, ale my musíme na druhou stranu dálnice, tam nám staví kamion a bere nás směrem Villach. Řidič je ovšem Turek, a jelikož turečtina a čeština mají pramálo společného, jakýmsi záhadným způsobem se najednou ocitáme uprostřed Italských hor. Rádi bychom, aby nám zastavil, jenže je to tam samý tunel, tunel, most, most, tunel a žádné místo, kde by mohl zastavit 30-ti tunový kamion. Konečně míváme benzinku poblíž vesnice Campiolo a vystupujeme ven. Kolemjedoucí Češi

nám vysvětlí, kde vlastně jsme a že musíme zpátky. Na dálnici se však nesmí stopovat, a tak sejdeme dolu, přebrodíme řeku, najdeme okresku a po hodině čekání, nás Ital, co umí trochu česky! Veze do malebné vesničky Chiusaforte. Tady se nás za hlasitého italského pokřikování snaží předat někomu dál, ale bohužel nikdo dál nejede, a tak nás tam vykládá.

Jako první zamíříme do místního obchůdku pro italský sýr a bagetu a pak opět na stop. Zjišťujeme, že stopovat za vesnicí je téměř nemožné (opět jen tunel a most) a tak se vydáváme skrz celou vesnici zkusit štěstí na jejím začátku. Vesnička je to vážně malebná, schovaná v horském údolí, má necelých 800 obyvatel, ale všichni se zdají hrozně milí a tak rozdáváme úsměvy a pozdravy na všechny strany a doufáme, že nás někdo z těch dobrých lidí ráno po cestě do práce odveze někam do civilizace. Bohužel ani před vesnicí nenacházíme stopovací místo, a tak se opět vracíme s tím, že zkusíme štěstí na výjezdu z vesnice. Cestou zahlédneme i sedící holku s krosnou a cigaretou, co na nás vesele kývá a přemýšlíme, kam asi jede, když poslední autobus už odjel. Na výjezdu z vesnice nám opravdu zastaví každé auto, co projíždí, tedy celkově 3 ☺ První dvě auta jedou jen 2km daleko. Ve třetím autě sedí na místě spolujezdce právě ta holka s krosnou. Nenechám se odradit francouzskou poznávačkou, spustím anglicky a kupodivu se mi dostane i anglické odpovědi. O co větší je mé překvapení, když se ptám Zdendy, kam že to vlastně chceme a v tu chvíli se ozve řidič auta: „Jo vy jste Češi?!“

Po krátké konverzaci, již sedíme v autě. Řidič se nám představuje jako Pedro – Čech, co emigroval, oženil se s Francouzskou, bydlí v Paříži, chatu má v Itálii, umí plynne asi 5 jazyky a holka vedle něj je jeho dcera Fiona. Po 5 minutách začínáme stoupat krkolomnou uzočkou silničkou do kopce snad s 80% sklonem a šílenými zatáčkami. Projíždíme dvěma tunely vytesanými ve skále a dostáváme se do vesničky Patocco skládající se z kostela a pár baráčeků na kopci. Zbýlých 50 výškových metrů už musíme pěšky, jelikož tam silnice končí. To místo je něco mezi snem a pohádkou ...

nádherný kamenný domek s klenutým vstupem obrostlým vinnou révou, s terasou, dvěma totemy, kamennou pecí na pizzu a hlavně nádherným výhledem do horského údolí. Tam nás uvítá i Pedrova manželka, dvě couch-surferky angličanky a italští sousedé. Nevěřila bych tomu, ale po prohlídce vnitřku jsem uchvácená ještě víc – dřevo, kámen a keramika, vše jednoduché, strohé, ale útulné, nejlepší je barevně malovaná černá kuchyně.

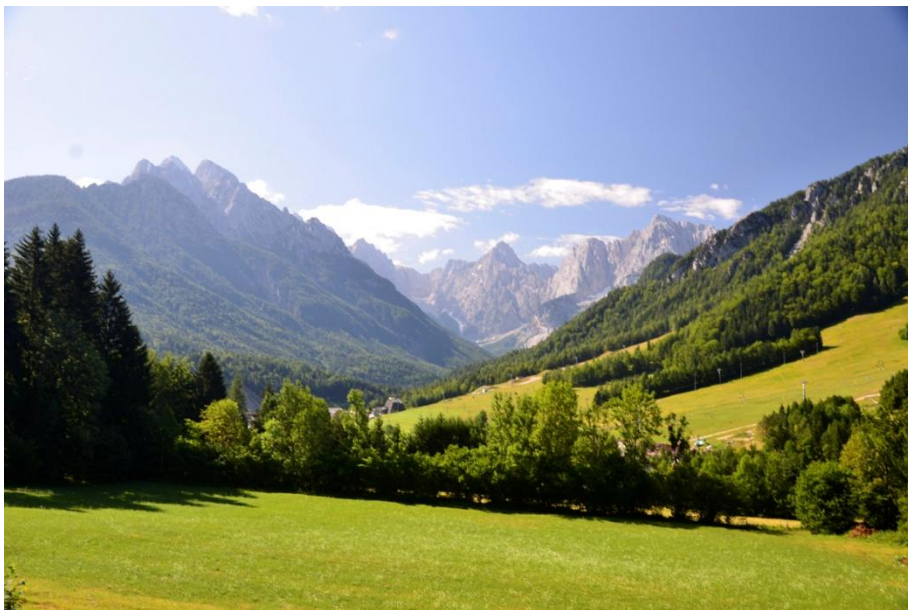
Celkově to je nezapomenutelný večer. Později se ještě objeví Pedrův syn Nicolas s několika dalšími kamarády z různých koutů světa (mimo jiné jeden Čech). Nakonec je nás tam kolem 20, sedíme venku, pijme víno, grilujeme maso, jíme polentu a koláče, hrajeme na kytaru, zpíváme, povětšinou anglickou konverzaci prokládáme snad všemi světovými jazyky, pozorujeme měsíc, jak vystupuje zpoza vrcholků protilehlých hor, v koruně stromu nad námi běhá plch....no prostě nádhera, nejrady bychom tady strávili celý zbytek prázdnin. V jednu chvíli si k nám Nicolas přisedne a ptá se, jestli umíme Terezu, nostalgicky si ji s ním zazpíváme a pak si povídáme o Jižní Americe, kde strávil posledních 18 měsíců cestováním. Poté se konverzace stáčí do španělštiny, nás zdolá únava a blaze usínáme v podkroví Pedrova malého království.

STŘEDA 24.7. – SMUTNÉ ROZLOUČENÍ A ŠTASTNÉ SHLEDÁNÍ

Již v 6 ráno jsme vzhůru kvůli vrtulníkům létajícím tam a zpět – poslední měsíc totiž nedaleko hoří les (od bouřky) a kvůli nepřicházejícímu dešti se ho nedaří uhasit. Po cestě k autu, pozorujeme stoupající dým rozšiřujícího se požáru a v duchu se modlíme, ať se nedostane až do vesnice. Pedro nás veze autem až k jezeru Lago del Pedil, doslova pár kilometrů od Slovinské hranice. Tam se rozloučíme, on se vrací zpátky do jeho království a my skáčíme do jezera. Jen co vylezeme z vody, spustí se liják, chvíli čekáme a pak vyrážíme na cestu. Naštěstí nám po cestě zastaví auto a svezí až dolů do vesnice Tarvisio. Tam nás přepadá šílená bouřka, po silnici se valí proudy vody a my se schováváme pod stříškou jakési garáže. Když se počasí trochu uklidní jedeme dalším stopem do Krajanské Gory. A opět je tu déšť, zalézáme do hospody a já dostávám od Zdendy ten nejlepší dárek k svátku - pizzu a čokoládové mousse, co víc si přát ☺

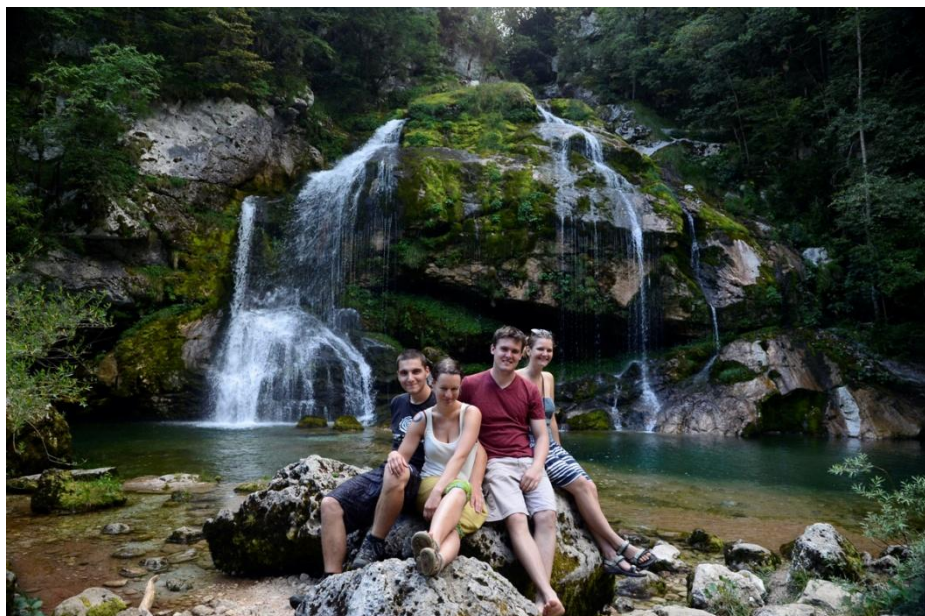
Po dešti nás veze další stop až do Mojstrany, kde se konečně potkáme s Radkem a Leonou. Po bouřlivém přivítání, zrekapitulujeme situaci u pár piv a vydáváme se zpátky do Krajanské Gory, jelikož ta už není součástí NP, tudíž nám tam nehrozí pokuta za spaní mimo kemp. Dáváme stopovací závod kluci vs. holky, my sice stopneme hned první auto, ale celkově závod prohráváme, jelikož náš řidič trvá po cestě na pozvání na pivo. Spíme na louce kousek za kempem s krásným výhledem na Julské Alpy (viz. fotka).

ČTVRTEK 25.7. – VODOPÁDY!

Ráno je krásně a tak se hned vydáváme stopem do Bovce. Odtamtud pěšky k vodopádům, kde jsem byla již před těmi zmíněnými 10 lety, protože jak jsme se dozvěděla při psaní mé školní seminárky „...v blízkosti větších vodopádů lidé pociťují duševní pohodu více než jinde- díky hydroionizaci zapříčiněné rychlým prouděním, vzniká převahu záporných iontů nad kladnými...“

Nejprve nádherný vodopád Slap Virje s příšerně ledovým jezírkem. Já s Radkem se tím však nenecháme odradit a vlezeme do vody. Jenže již po třetím tempu mě tak strašně brní celé tělo, že raději vylezu, dříve než se utopím. Osvěžíme se, vymácháme oblečení a Zdenka objevuje cestičku nahoru nad vodopád, kde je krásná lagunka s přírodním mostem.

Poté pár kiláků pěšky k dalšímu vodopádu - Slap Boka. Úmorné vedro se však mění v déšť, bereme to ovšem pozitivně a jsme rádi, že to aspoň vyhnalo ostatní turisty. Vydáváme se k němu téměř vyschlým říčním korytem, až se dostáváme k místu, kde ale člověk do vody prostě musí. Já s Leonou sundáváme sandále a pokračujeme dál, zatím co kluci v pohorkách se rozhodnou pro cestu horem, tedy strání nad korytem. Já s Leonou se pár hodin probójováme korytem – lezeme,

skáčeme, plazíme se, prolézám, podlézáme, až nám cestu přehradí obrovský kámen, jež by se možná dal nějak vylézt, ale určitě ne slézt, a tak se kousek před cílem obracíme a vydáváme zpět. Kluci se mezitím dostanou k místu, kde musí použít své nejlepší lezecké schopnosti, aby se vůbec dostali zpátky, a tak se také nedostanou až k vodopádu.

VODOPÁD

Když se dostáváme zpět na silnici, je již tma, přesto se rozhodneme vyzkoušet naše stopařské štěstí. „Stopni ho“, křičí na mě Radek, když se blíží autobus. Zvedám tedy ruku se vztyčeným palcem a autobus opravdu staví a zadarmo nás všechny čtyři svezí až do Bovce. Odtud nám však ještě zbývá 17km do Trenty. Po neúspěšné hodině stopování to již chceme vzdát, když nám zastaví majitel kempu v Soče, nacpe všechny do auta a dokonce si s námi zajede několik kiláků jen proto, aby nás odvezl do kempu v Trentě. Cestou nás ještě stihne varovat před Slovenskými cikány, co objíždí kempy a okrádají turisty. Jelikož máme jen jeden malý stan, moc nás tahle informace nepotěší. Všichni jsme totálně vyčerpaní a tak usínáme, aniž bychom se dohodli, v kolik vstaneme a jestli vyrazíme konečně na ten Triglav.

PÁTEK 26.7. – BIVAK

„Pražáci vstávejte!“, vzbudí nás ráno Radek, ovšem ne v 5, ale v 10, takže je jasné, že minimálně jednodenní páteční túra není uskutečnitelná. Při snídani nás přepadne krize a hádka u snídani dopadne rozpadnutím skupinky. Zdenka chce vyrazit dnes na Triglav, přespat v půlce a vrátit se zítra. Radek chce vyrazit směr Francie, což je jeho původní cíl cesty. Leona chce počkat na její kámošku Konstace a vyrazit až v sobotu. A já se přikláním k jednodenní sobotní túře. Přesto se

společně vydáváme dolů do vesnice, kde celé odpoledne prozevlíme u krámu, cpeme se zmrzlinou, zapijíme to pivem a čekáme, až přejde polední sluníčko a teplota klesne pod 30°C.

V 15:30 se nakonec já se Zdnedou zvedáme a vyrážíme směr Triglav. Cílem naší cesty je bivak – to znamená nejprve vyšplhat 1100 m převýšení a pak 200 m slézt zpátky k bivaku. Radek se vydává s námi s tím, že se po chvíli odpojí, vrátí do Trenty a vyrazí na Azurové pobřeží. Jediná Leona zůstává a čeká na Konstance, která by měla večer dorazit.

Cesta nahoru je hlavně díky počasí fakt vyčerpávající. Kluci jsou zničení a vyžadují přestávku každých 10 minut. Radek s sebou ještě k tomu táhne celou krosnu i se svými dvěma foťáky a stativem. To já se Zdnedou jsme nechali aspoň část věcí v kempu. Nakonec se po 4 hodinách dostáváme do sedla Luknja v 1700 m.n.m., nafotíme kamzíka a sestupujeme k bivaku, který vykukuje z lesa pod námi. Cesta vede přes kamenné pole, a tak se chvílemi dolu doslova kloužeme. Odbočka na bivak však stále nikde. Nakonec zjišťujeme, že jsme ji fakt už museli minout, a tak se loučíme s Radkem a vydáváme směrem, kde tušíme bivak. Bivak najdeme akorát ve chvíli, kdy padne tma a je to příjemné překvapení. Namísto očekávané plechové stříšky nás čeká krásná chaloupka, v jejímž přízemí bydlí dva staříci a v podkroví je spací místnost pro horaly. Přivítají nás tři již ubytovaní turisté, samozřejmě Češi, kteří se vracejí z Triglavu dolů. Podělí se s námi o jablkovci a zkušenosti a jdeme brzy spát, abychom nabrali sílu na finální výstup.

Radek se mezitím s velkou dávkou štěstí dostane do Mojstrany, kde zůstane přes noc. Jeho štěstí spočívá v tom, že s sebou nemá baterku (moderní výmysl pro Pražáky) a dostane se za tmy na místo, kde kvůli bouřce popadalo tolik stromů, že se tam bez baterky v podstatě nedá projít. Potkává tam však pravděpodobně jediného nočního turistu, a ten ho se svojí čelovkou zachrání.

Leona zatím marně čeká na Konstancce, protože ta se zasekla v nějakém městě, kde nejel autobus, který jet měl a tak se do Trenty dostává až další den a Leona zůstává přes noc sama v kempu.

SOBOTA 27.7. – VRCHOL

Noc super, sice jsme se jednou vzbudila, když mi něco v noci olízlo obličej, ale spaní na matraci to hravě vynahradilo. Rychle se sbalíme a před půl 7 jsme již na cestě. Vyšplháme se zpět do sedla, posnídáme, nasadíme výstroj a v půl osmé vyrazíme na ferratu Plemenici.

Po 4 hodinách stoupání, lezení, plazení se a klouzání po sněhu před 12 konečně dosáhneme vrcholu. Na vrcholu se to hemží lidmi jak na Václaváku (kousek pod vrcholem je chata, kde většina z nich spala), ale ani to nám nezkaží vítězný pocit a nádherný výhled. Zatímco se kocháme a obědváme, nakupí se nad námi bouřková mračna, proto se vydáváme přes Malý Triglav zpátky dolu. Po chvíli začne hřmít a blýskat se, takže já poučená, že to nejhorší, co tě na Triglavu může potkat, je bouřka, se dávám téměř do běhu, abychom už byly pryč z toho nejvíce exponovaného místa. Dokonce nejen kovová lana, ale i celá skála je tak nabitá, že boty praskají při každém kroku. Křičím na Zdendu, ať si mákne, že musíme rychle dolu a on se místo toho rozhodne, že to musí vyfotit. Nakonec jsme za hodinu a půl v bezpečí chaty Planika.

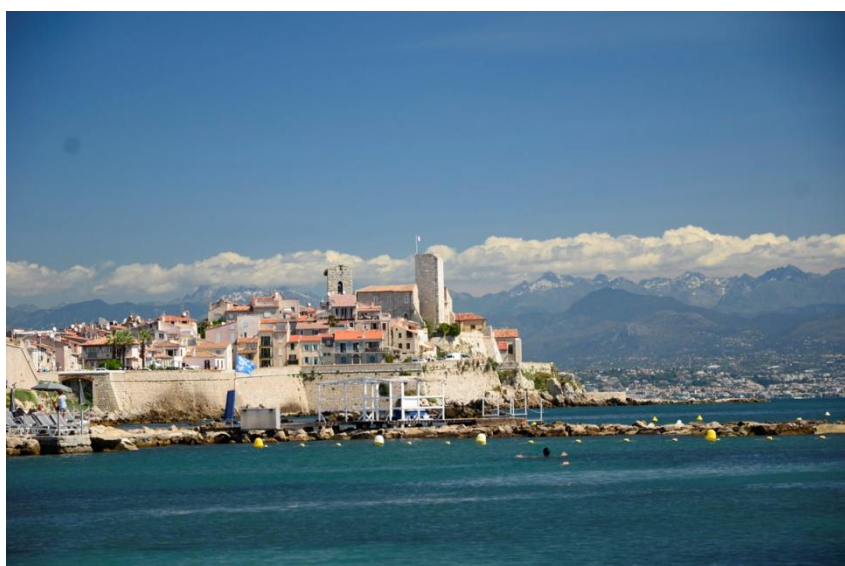

Odtamtud jdeme další dvě hodiny k chatě Na Doliču, kde zjišťujeme, že i když jsme naše zásoby vody doplnili sněhem, dešťovkou i oficiálně nepitou vodou Na Planice, máme už jen posledních pár loků. Kupujeme si plechovku pití a pokračujeme krásnou cestou, o níž si myslíme, že je Komar. Vlní se jako had dolu do údolí a otvírá nádherné výhledy jak dolu do údolí, tak na kamzíky pasoucí se na nejvíc neuvěřitelných místech ve skalách. Když tu narazíme na odbočku vlevo hlásající „Komar“. Tak tedy zahybáme a ocitáme se na úzké pěšince, která se chvílemi úplně ztrácí a řítí se, někdy i kolmo, dolů do údolí. Jdeme vyschlým korytem řeky, slézáme po vyschlém vodopádu, kloužeme se po sutí, cestu lemují keřky a stromky, nikde ani živáčka, jen kamzík občas přeběhne přes cestu...prostě nebýt tak unavená a mít trochu vody byla by to snad nejlepší část celé cesty. Když scházíme poslední zatáčku, Zdenda to už nevydrží a rozběhne se dolu k potoku. Poté, co vypijeme

vody snad z půlky potoka, čeká nás již poslední úsek cesty, než se dostaneme na silnici, odkud se již za tmy vyšplháme až do našeho kempu.

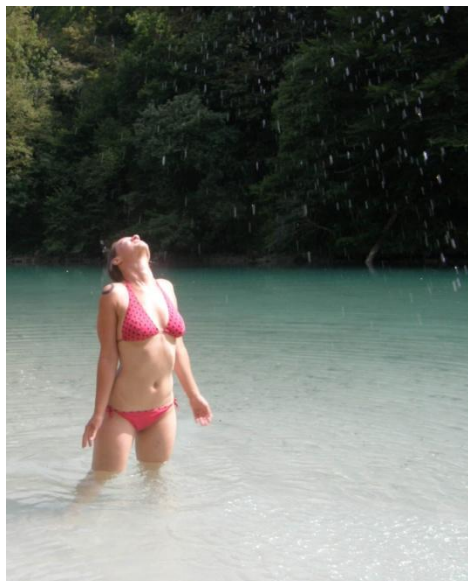

Uvaříme si večeři, posbíráme naše věci a spíme asi 500m od kempu u zápraží dlouho neobydlené chaty. Mezitím, co jsme slézali dolu, se Leona sešla s Konstancí a vyrazily po stejné cestě jako my nahoru k bivaku. Radek zatím dojede do Itálie, odkud pokračuje dál do Provence, kde se potká s Evou. Ale to už je jeho příběh.

NEDĚLE 28.7. – SOUTĚSKA

Ráno po probuzení scházíme dolu do vesnice na stopa a nelibě pozorujeme, že 90% aut míří opačným směrem. Po docela dlouhém čekání nás svezou dvě Maďarky do Bovce. Tam Zdenda zjišťuje, že ztratil své oblíbené sluneční brýle, takže veškeré stopování je na mně. Nakonec nás jeden sympatický Slovinec hodí až do Tolminu. Vydáváme se směrem, který určil, na Tolminskou soutěsku. Po cestě je všude hrozný bordel, což je na Slovinsko dost překvapivý a taky potkáme spoustu týpků v dlouhém černém oblečení, což je v 38° ještě překvapivější. Vše se vysvětlí, když si Zdenda všimne plakátu „Metalový festival“. Na konci silnice však žádná soutěska není, ale jen soutok dvou řek, což ale znamená koupání a to nám v té chvíli bohatě stačí.

Donutíme se krásné koupání opustit až v pozdním odpoledni a jdeme pár kiláků pěšky k soutěsce. Díky nepřecházejícímu vedru jsem to tentokrát já, komu dojdou síly, a tak mě Zdenda musí téměř táhnout, abych tam došla. Za tu námahu to však stojí, pani u okýnka je hrozně milá a procházka vede nádhernou úzkou soutěskou kolem jeskyně a přes soutok dvou řek s průzračnou vodou.

Poté zpátky přes celé město a jelikož jsme zmoženi únavou, zkusím jen tak zvednout ruku a ono to funguje. Zastaví dva kluci a vezou nás až za město na hlavní silnici. Ještě než dojdeme z kruháče ke správné odbočce, zastaví pěkné bílé auto, z něj vyskočí drobná blondýnka, popadne naše krosny, hodí je do kufru, nás naloží dozadu a auto se rozjede. Teprve potom řekne ahoj a zeptá se, kam že to vlastně jedeme. Je moc fajn, vezou nás se svým manželem až do Nove Gorice. Cestou nám vypráví spoustu historek, třeba o tom, jak poznala svého manžela tak, že si ho jednou stopla nebo o tom, jak ji nechtěl jeden řecký řidič nechat vystoupit z kamionu a jak mu nakonec utekla.